

Τα τελευταία χρόνια στο πλαίσιο αυτού που ονομάζεται καπιταλιστική αναδιάρθρωση επιχειρείται μια συνολική αναδιοργάνωση των εργασιακών σχέσεων προς όφελος των αφεντικών. Η κυριαρχία με κύριο γνώμονα τη μείωση του κόστους παραγωγής και την αύξηση των κερδών της, προχωράει σε μια σειρά ρυθμίσεων και μέτρων, επιτιθέμενη ταυτόχρονα σε, εδώ και δεκαετίες, εργατικά κεκτημένα, κατεκτημένα μέσα από αιματηρούς ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες. Η ελαστικοποίηση, η απελευθέρωση

του ωραρίου, η εντατικοποίηση, η μείωση των μισθών, η άρση της μονιμότητας κ.α. έρχονται να προστεθούν στις πάγιες συνθήκες εκβιασμού, καταπίεσης και εκμετάλλευσης, που χαρακτηρίζουν τη μισθωτή σκλαβιά.

Κομμάτι της παραπάνω επιθετικής πολιτικής αποτελεί και το ζήτημα της "επίλυσης" του ασφαλιστικού, που μονοπωλεί στην επικαιρότητα τον τελευταίο καιρό. Κράτος και αφεντικά σε πανευρωπαϊκό επίπεδο προωθούν νόμους και ρυθμίσεις, επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο του εργαζόμενους. Η ελληνική κυβέρνηση μετά τις εκλογές έχει θέσει ως βασική της προτεραιότητα, με πρόσχημα την κατάρρευση του συστήματος ασφάλισης και συνταξιοδότησης, το εν λόγω ζήτημα. Τα μέτρα που εξαγγέλλονται από την κυβέρνηση βασίζονται σε δυο άξονες. Πρώτον την αύξηση των ορίων ηλικίας και τη μείωση των συντάξεων, και δεύτερον την ενοποίηση των ταμείων κύριας και επικουρικής σύνταξης, σε πρώτο βαθμό, αλλά και υγείας σε δεύτερο. Βασικός στόχος είναι η εξίσωση των συντάξεων

προς τα κάτω και ο περιορισμός των εισφορών, εργοδοτών και κράτους, προς τα ταμεία. Σε ότι αφορά την αύξηση των χρονικών ορίων, για τους εργαζόμενους από την περίοδο 1982-'83 καταργείται η 35ετία στο 58 έτος ηλικίας και το όριο μετατίθεται στο 600, ενώ συζητείται και η κατάργηση της 35ετίας-χωρίς όριο ηλικίας-για τους ασφαλισμένους μέχρι αυτή τη χρονιά. Ακόμα καταργείται η 37ετία χωρίς όριο ηλικίας με σκέψη τη μετάθεσή της στα 39 χρόνια. Σε σχέση με τις αποδοχές, αυτές περιορίζονται στο 80% του μισθού και η βάση υπολογισμού αλλάζει από την καλύτερη 5ετία (που ήταν μέχρι πρότινος) στην τελευταία δεκαετία μειώνοντας αυτές έως και 15%. Η ενοποίηση των ταμείων δεν είναι τίποτε παραπάνω από μια πλασματική διάσωση των ελλειμματικών ταμείων. Τα αποθεματικά των λεγόμενων "πλούσιων" ταμείων θα διακυθούν σε όλο το σύστημα. Έτσι το κράτος προσπαθεί να σώσει από την καταστροφή τα "φτωχά", μη καταβάλλοντας τις υποχρεωτικές εισφορές αυτού και των εργοδοτών και χωρίς να καταβάλλεται η, από το ίδιο, θεσπισμένη συμμετοχή του από τον προϋπολογισμό. Επίσης θα επανεξεταστούν με σκοπό την κατάργηση τους τα βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα σε μια σειρά από επαγγέλματα. Βασικό επιχείρημα των κυβερνόντων για την άμεση λήψη μέτρων σε σχέση με το ασφαλιστικό είναι μια ακατάσχετη κινδυνολογία περί συστήματος στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Σε αυτό το σημείο είναι άξιο να τονιστεί ότι οι μεγαλύτεροι χρεοφειλέτες στο ΙΚΑ (ένα από τα πλέον προβληματικά ταμεία) είναι το κράτος και καμιά δεκαριά μεγάλοι επιχειρηματίες, οι οποίοι ευθύνονται για την οικονομική κατάσταση του ταμείου, που θα ήταν διαφορετική αν πλήρωναν τις οφειλές τους και επέστρεφε το κράτος τα χρήματα του ταμείου τα οποία έχει σφετεριστεί και χρησιμοποιεί σε επενδύσεις. Επίσης αν το κράτος αποδίδει κάθε χρόνο το 1% του ΑΕΠ στο ΙΚΑ, όπως προβλέπεται με νόμο που το ίδιο έχει θεσπίσει, το ταμείο θα παραμείνει πλεονασματικό έως και το 2025. Σημαντική επίσης είναι και η γενικευμένη εισφοροδιαφυγή από πλήθος εργοδοτών, που εκβιαστικά κρατάνε τους εργαζόμενους σε καθεστώς μαύρης εργασίας. Τέλος ένα ακόμα ζήτημα το οποίο δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι ότι οι μετανάστες, των οποίων οι εισφορές έχουν αυξησει κατά πολύ τα έσοδα των ταμείων δεν προβλέπεται από κανένα νόμο να μεταφέρουν τα ένσημα τους στην χώρα από την οποία προέρχονται ή το αντίστροφο, δηλαδή αν δεν αλλάξει κάτι μιλάμε

για τεράστια ποσά τα οποία υπάρχει περίπτωση (αν ένας μετανάστης απελαθεί ή γυρίσει-αναγκαστικά ή μη-στο τόπο που γεννήθηκε ή κάπου αλλού) να μην επιστραφούν ποτέ στους δικαιούχους τους με την μορφή κάποιας σύνταξης.

Η "επίλυση" του ασφαλιστικού, που μπορεί να χαρακτηριστεί και ως το τυπικό τέλος της κληρονομιάς του λεγομένου κοινωνικού κράτους, αποτελεί ουσιαστικά την απόλυτη εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου σε άλλη μια πτυχή της καθημερινότητας. Το κράτος και τα αφεντικά στο όνομα της ελεύθερης αγοράς αποποιούνται και των τελευταίων υποχρεώσεων τους και πετούν το μπαλάκι στους εργαζόμενους. Η αποδόμηση και της κοινωνικής ασφάλισης στρέφει τους εργαζόμενους στην κατεύθυνση των ιδιωτικών ασφαλίσεων, για την εξασφάλιση μιας αξιοπρεπούς περίθαλψης και επιβίωσης. Όπως σε πληθώρα άλλων περιπτώσεων έτσι και τώρα οι μοναδικοί κερδισμένοι δεν είναι άλλοι από τα αφεντικά.

Οι συνέπειες της αποδόμησης αυτής δεν είναι διόλου δυσδιάκριτες. Όξυνση της φτώχειας, υπερδιόγκωση των κοινωνικών ανισοτήτων και ολοένα μεγαλύτερος εγκλωβισμός μεγάλων κοινωνικών κομματιών σε συνθήκες μιζέριας και εξαθλίωσης.

Όπως προαναφέρθηκε το ζήτημα του ασφαλιστικού δεν μπορεί να απομονωθεί από την γενικότερη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, αλλά ούτε και από την ευρύτερη συνθήκη καταπίεσης και εκμετάλλευσης, που οξύνεται καθημερινά σε όλα τα κοινωνικά πεδία. Οι ρυθμίσεις σε αυτό το πλαίσιο αποτελούν μια συνέχεια της, από πλευράς της κυριαρχίας, επίθεσης σε βάρος μεγάλων κοινωνικών κομματιών, εν ονόματι της ανάπτυξης. Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης διαχέεται κοινωνικά, προσπαθώντας να ταυτίσει τα συμφέροντα των αφεντικών με αυτά των εργαζόμενων. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η πλήρης μετάλλαξη των εργαζομένων. Μια μετάλλαξη που έρχεται να μετατρέψει τον εργάτη σε "συν"-εργάτη και τον εργαζόμενο σε απασχολούμενο, το μισθωτό σε ελεύθερο επαγγελματία, τα ένσημα σε δελτία παροχής υπηρεσιών κ.ο.κ. Οι σύγχρονες εργασιακές σχέσεις, σε συνδυασμό με το επιβαλλόμενο life style οδηγούν στην εξάλειψη της ταξικής εργατικής συνείδησης στρώνοντας το χαλί για τη συνέχιση της επέλασης σε βάρος των ζωών μας. Η εξατομίκευση και το "αμύνεσθαι περί πάρτης" τα οποία αποτελούν κυρίαρχες αξίες στο σύγχρονο τρόπο

ζωής, μεγιστοποιούνται μετατρέποντας τους ανθρώπους από ενεργά υποκείμενα σε παθητικά και κατακερματισμένα αντικείμενα.

Η ιστορική πραγματικότητα αποδεικνύει πως για την επίτευξη των σχεδιασμών του κράτος και των αφεντικών είμαστε απαραίτητοι. Απαραίτητοι ως πειθήνιοι υπήκοοι, άβουλα όντα, υπάκουα στις προσταγές τους. Η ίδια ιστορική πραγματικότητα αποδεικνύει όμως, πως όταν οι καταπιεσμένοι παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους και αρνούνται τους παραπάνω ρόλους τα πράγματα δεν είναι ευοίωνα για τους κυρίαρχους.

Η συλλογική αυτοοργανωμένη δράση

μέσα και έξω από τους χώρους της δουλειάς,

με όπλο την αλληλεγγύη,

μακριά και εναντία σε κάθε λογής ειδικούς, διαμεσολαβητές και επαγγελματίες συνδικαλιστές, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το δεκανίκι των αφεντικών, μπορούν να δημιουργήσουν τις αντιστάσεις εκείνες απέναντι στην όξυνση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Τις αντιστάσεις αυτές, που εκτός από την υπεράσπιση των κεκτημένων και τη διεκδίκηση παραπάνω δικαιωμάτων, θα δημιουργήσουν τις ουσιαστικές ρήξεις με το υπάρχον σύστημα και

θα χαράξουν ξανά το μονοπάτι

προς την κοινωνική απελευθέρωση

Δεκέμβρης 2007